

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 235/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Súkromnej strednej odbornej školy – [REDAKČNÝ KOTVA], [REDAKČNÝ KOTVA], zastúpenej GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Petra Haňdiaka, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 82/2013 zo 17. septembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Súkromnej strednej odbornej školy – [REDAKČNÝ KOTVA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2014 doručená sťažnosť Súkromnej strednej odbornej školy – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“; v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Petra Haňdiaka, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 82/2013 zo 17. septembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ je súkromnou strednou odbornou školou, u ktorej vykonal správny orgán: Správa finančnej kontroly ako príslušný orgán podľa § 2 a § 3 zákona č. 440/2000 Z. z. správach finančnej kontroly v platnom znení následnú finančnú kontrolu. Po skončení tejto kontroly vydala Správa finančnej kontroly dňa 14. marca 2011 rozhodnutie, ktorým uložila sťažovateľovi ako účastníkovi konania povinnosť odvieť do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky verejné prostriedky použité nad rámec oprávnenia vo výške 152.551,66 € a pokutu vo výške 33.193,91 €.

Voči tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Ministerstvo financií Slovenskej republiky ako príslušný odvolací správny orgán zamietlo a napadnuté rozhodnutie Správy finančnej kontroly potvrdilo.

Rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky bolo následne preskúmané na základe žaloby podanej sťažovateľom v správnom súdnictve... Krajským súdom v Bratislave, ktorý žalobu zamietol.

Sťažovateľ podal voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave odvolanie zo dňa 28. júna 2013 na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Dňa 4. júla 2014 sťažovateľ podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky doplňujúce právne stanovisko k odvolaniu. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím zo dňa 17. septembra 2014, právoplatným dňa 15. októbra 2014 rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil.“

Podľa názoru sťažovateľky „Najvyšší súd Slovenskej republiky nepreskúmal zákonnosť rozhodnutí správneho orgánu a navyše sa vôbec nezaoberal podaním, ktoré mu sťažovateľ ešte pred vydaním Napadnutého rozhodnutia doručil, a to aj napriek tomu, že toto podanie poukazovalo na vadu rozhodnutia, ktorú má správny súd skúmať ex offio. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“.

Sťažovateľka ďalej uvádza: «V rozhodnutí Správy finančnej kontroly č. 1/106/465/67/2011 zo dňa 14. marca 2011 sa síce nachádzajú ustanovenia konkrétnych ustanovení zákona k porušeniu ktorých malo sťažovateľom ako žalobcom údajne dôjsť, avšak vo výroku rozhodnutia sa vôbec nenachádza popis konkrétneho skutku, ktorým mali byť uvedené ustanovenia zákona porušené. Vo výroku rozhodnutia Správy finančnej kontroly zo dňa 14. marca 2011, č. 1/106/465/67/2011 (potvrdené napadnutým rozhodnutím), sa len konštatuje, že „uvedeným konaním došlo k porušeniu finančnej disciplíny...“. Avšak popis „uvedeného konania“ vo výroku rozhodnutia absentuje.» Sťažovateľka v tejto súvislosti, apelujúc na princíp právnej istoty, poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené rozhodnutia správnych orgánov o správnych deliktach z dôvodu, že neobsahovali konkretizáciu údajov obsahujúcich popis skutku.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd tým, že:

„a) sa vo svojom Napadnutom rozhodnutí vôbec nevyjadril k vade rozhodnutia správneho orgánu, na ktorú poukazoval sťažovateľ vo svojom doplňujúcom stanovisku, aj napriek tomu, že povinnosť skúmať túto vadu má súd ex offio,

b) nepreskúmal zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov tak ako to vyplýva z Občianskeho súdneho poriadku a čl. 46 ods. 2 Ústavy porušil právo sťažovateľa na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, právo na spravodlivý proces, tzn. právo

na súdnu ochranu garantovanú sťažovateľovi čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konania vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. septembra 2014, sp. zn.: 5 Sžf/82/2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. septembra 2014, sp. zn.: 5 Sžf/82/2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Sťažovateľka sa tiež domáha, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť *„rozhodnutia Správy finančnej kontroly Bratislava zo dňa 14. marca 2011, č. 1/106/465/67/2011 v spojení s rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky zo dňa 16. mája 2011, č.: MF/015953/2011-243/833“* a aby uložil *„Správe finančnej kontroly Bratislava, Drieňová 34, 826 25 Bratislava, aby sa zdržala akýchkoľvek právnych úkonov voči sťažovateľovi spočívajúcich v uplatnení nárokov vyplývajúcich jej z rozhodnutia zo dňa 14. marca 2011, č. 1/106/465/67/2011“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky uplatnenú v sťažnosti ústavný súd poukazuje na všeobecné východiská svojej judikatúry, ktoré uplatňuje pri predbežnom prerokovávaní, resp. rozhodovaní o porovnateľných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (m. m. II. ÚS 9/00, III. ÚS 94/03, IV. ÚS 303/09, I. ÚS 207/2010).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to,

aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

V súvislosti so skutočnosťou, že sťažnosť sťažovateľky smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vydanému v správnom súdnictve (podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku, ďalej aj „OSP“), je podľa názoru ústavného súdu navyše potrebné pri jej posudzovaní zohľadňovať špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP). Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Teda treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. porovnaj napr. IV. ÚS 428/09).

Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní pristúpil k preskúmaniu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá je vo svojej podstate založená na tvrdení, že najvyšší súd *„sa nevyjadril k vade rozhodnutia správneho orgánu, na ktorú poukazoval sťažovateľ vo svojom doplňujúcom stanovisku, aj napriek tomu, že povinnosť skúmať túto vadu má súd ex offio a že nepreskúmal zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov tak ako to vyplýva z Občianskeho súdneho poriadku a čl. 46 ods. 2 ústavy“*.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej sa okrem iného uvádza:

«Predmetom konania v tunajšej veci je preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 16. mája 2011, č. MF/015953/2011-243/833, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené rozhodnutie Správy finančnej kontroly zo 14. marca 2011, č. 1/106/465/67/2011 o uložení povinnosti žalobkyni odvieť do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky verejné prostriedky poskytnuté z rozpočtovej kapitoly ministerstva

školsťva za roky 2004 a 2005 použit  nad r amec oprávnenia, ktorým došlo k vyššiemu čerpaniu verejných prostriedkov vo v yške 152 551,661  , a pokuta vo v yške 33 193,91  .

Po obozn men  sa s obsahom súdnych spisov a pripojeného administr tívneho spisu, so zameran m sa na námietky žalobkyne obsiahnut  v žalobe a následnom odvolan  proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd konštatuje, že krajsk  súd správne zadefinoval ako jedinu sporn  otázku identity  castn ka správneho konania. T to je v tunajšom konaní formulovan  námietkou žalobkyne, ktor  tvrd , že napadnut  rozhodnutie bolo vydan  na základe kontroly vykonanej u iného subjektu...

Najvyšší súd preskúmal obsah Správy o výsledku následnej finančnej kontroly, č. j. III/795/2008, a zistil, že hoci je na titulnej strane ako kontrolovan  subjekt uveden  „S kromn  združen  stredn  škola v [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], IČO: [redacted]“, jednoznačne z nej vyplýva, že ide o omyl len v ozna en  subjektu, pričom cel  čas bola za kontrolovan  subjekt považovan  žalobkyňa.

T to skutočnosť vyplýva jednak z uvedenia, že v kontrolovanom období ministerstvom školstva bola kontrola vykonan  v „Strednej združenej strednej škole, [redacted], IČO: [redacted]“ ( alobkyňa), ktorá bola „zriaden  [redacted] (zriaďovateľ), podľa § 57a Zákona  . 29/1984 Z. z. o sústave základných a stredných škôl (Školsk  zákon) v znení zmien a doplnkov a zákona NR SR  .6/1998 Z. z. a na základe § 2 ods. 1 a 2 Vyhlášky  . 280/1994 Z. z. o súkromných školách [...]. Dodatkom zo dňa 2. 9. 2004 k Zriaďovacej listine zo dňa 1. 9. 2003 sa menil štatutárny orgán. Dňa 28. 9. 2007 bol vydan  Dodatok č. 2 k Zriaďovacej listine, ktor  nadobudol účinnosť 1. 10. 2007.“

Pri aktualizovanom ozna en  kontrolovaného subjektu vychádzal správny orgán v danom čase zrejme z pripojených listín (v ktorých zvyraznil identifika n  údaje a  iadan  zmeny), medzi ktorými sa o. i. nachádza „Návrh zmeny v sieti škôl a školských zariadení Slovenskej republiky“ z 5. februára 2008, ktorým [redacted] ako zriaďovateľ požiadala ministerstvo Školstva o „vykonanie zmeny v sieti podľa § 15 ods. 4 zákona v názve školy z pôvodného „S kromn  združen  stredn  škola, [redacted], [redacted]“ na „S kromn  združen  stredn  škola v [redacted], [redacted]“. Z dalšieho odôvodnenia návrhu je zrejme

na základe údajov o zriadení a uvedeného IČO: [REDAKOVANÉ], že ide o žalobkyňu, pôvodne zapísanú do registra ako príspevková organizácia.

[REDAKOVANÉ] sa v návrhu tiež odvoláva na rozhodnutie Obvodného úradu v Trnave z 1. februára 2008, č. WS/2008/02916 o vykonaní zápisu neziskovej organizácie - Súkromná združená stredná škola v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] - do registra neziskových organizácií. V tomto rozhodnutí je ale uvedené IČO: [REDAKOVANÉ]. Ako štatutárny orgán - riaditeľ, je uvedená [REDAKOVANÉ], ktorá ďalej vystupovala v konaní, zúčastňovala sa prerokovaní správ z vykonaných kontrol, ako aj robila podania, v ktorých, čo najvyšší súd považuje za dôležité, nikdy nenamietala odlišnosť subjektov pod IČO: [REDAKOVANÉ] a pod IČO: [REDAKOVANÉ].

Správa finančnej kontroly si na základe týchto dokumentov osvojila nové - nesprávne označenie žalobkyne, avšak z obsahu Správy o výsledku následnej finančnej kontroly, č. j. III/795/2008, ktorá sa jednoznačne odvoláva na Správu o výsledku následnej finančnej kontroly v organizácii Súkromná združená stredná škola, [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ] (žalovaná - pozn.), č. 465/2006-13, ktorú vykonali v čase od 11. decembra 2006 do 27. apríla 2007 zamestnanci ministerstva školstva, je zrejmé, v ktorom subjekte bola kontrola vykonaná a ktorého subjektu sa kontrolné zistenia týkajú. Táto skutočnosť je zrejماً aj z obsahu administratívneho spisu, napriek zmätočnému označeniu účastníka správneho konania.

Preto má najvyšší súd za to, že správa finančnej kontroly, ako aj žalovaný, vychádzali z riadne zisteného skutkového stavu, keď vydali v tomto súdnom konaní preskúmané rozhodnutia. Pokiaľ aj došlo k pochybeniu, došlo k nemu pri vydávaní rozhodnutia Správy finančnej kontroly Bratislava z 24. septembra 2008, č. 1/106/67/2008 a rozhodnutia ministerstva financií z 15. decembra 2008, č. 028727/2008-243, a následne rozhodnutia Správy finančnej kontroly Bratislava zo 16. apríla 2009, č. 1/102/67/465/2009 a rozhodnutia ministerstva financií z 24. júna 2009, č. 028727/2008-243/715, kedy žalovaný a správa finančnej kontroly vydali rozhodnutia voči subjektu, ktorý bol registrovaný ako právnická osoba odlišná od žalobkyne bez toho, aby vo svojich rozhodnutiach objasnili

zmenu označenia kontrolovaného subjektu v jeho názve a IČO, čo je v konečnom dôsledku aj výhrada vyplývajúca z protestu prokurátora.»

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza:

„Podstatným je zistenie, ako už najvyšší súd uviedol, že žalobkyňou napadnuté rozhodnutie vychádza zo zistení a záverov kontrol vykonaných u žalobkyne, ktoré boli doručené na jej adresu, zásielky preberala zriaďovateľka (oboch subjektov), preto nedošlo k situácii, kedy by žalobkyni ako účastníčke správneho konania bola odňatá možnosť zúčastniť sa konania. Správne orgány konali so žalobkyňou, o ktorej sa domnievali, že došlo k zmene jej označenia a aj IČO, keďže doklady doložené v konaní nenasvedčovali v prospech inej domnienky a v danom čase nič nenasvedčovalo potrebe preverovať identitu žalobkyne.

Táto skutočnosť však nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Navyše, napadnutými rozhodnutiami boli dovedajšie pochybenia v označení účastníka konania odstránené a žalovaný v odôvodnení dostatočne objasnil pôvod tohto omylu.

Vzhľadom k tomu, že ani jeden zo subjektov, ktorých označenie sa v priebehu konania zamieňalo, nenamietal túto skutočnosť - osobitne Súkromná združená stredná škola v [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ], kedy reagovala na písomnosti a rozhodnutia ukladajúce jej sankcie za porušenie zákona, ktorého sa mala dopustiť v čase, kedy neexistovala, je len ťažké ubrániť sa úvahe, že žalobkyňa dodatočne využíva pochybenie správnych orgánov iných od žalovaného, správy finančnej kontroly a ministerstva školstva, kedy namiesto zmeny označenia žalobkyne, vtedy ešte Súkromnej združenej strednej školy v [REDAKOVANÉ], IČO: [REDAKOVANÉ], došlo k registrácii nového subjektu. Táto námietka totožnosti kontrolovaného subjektu sa v jej argumentácii objavuje až po tom, ako túto nezrovnalosť pomenovala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v podanom proteste prokurátora.

Dodatkom, pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdenú potrebu opätovného vykonania kontroly rozpočtovej disciplíny, ktorá mala vyplynúť z podaného protestu prokurátora, resp. z rozhodnutia ministerstva financií z 5. januára 2011, č. MF/029222/2010-243/812,

najvyšší súd nemôže na túto námietku prihliadať ako na opodstatnenú. Jednak, ani z protestu prokurátora, ani z tu citovaného rozhodnutia ministerstva financií žiadna taká povinnosť pre správu finančnej kontroly nevyplýva, jednak takáto kontrola nebola pre závery vyslovená v napadnutom rozhodnutí a prvostupňovom rozhodnutí správy finančnej kontroly potrebná.

Krajský súd teda dospel na základe vykonaného konania k správnyim skutkovým záverom, ktoré založil na dostatočne zistenom skutkovom stave, pričom tento aj správne právne vyhodnotil. Preto najvyšší súd jeho rozsudok ako večne správny a vydaný v konaní v súlade so zákonom potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 OSP, § 250ja ods. 3 OSP).“

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd podrobne preskúmal zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov a ústavne akceptovateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa nestotožnil s odvolacou námietkou sťažovateľky založenou na tvrdení, že rozhodnutia správnych orgánov boli vydané na základe kontroly u iného právneho subjektu.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že najvyšší súd sa nevyjadril k vade rozhodnutia správneho orgánu, na ktorú poukazovala sťažovateľka vo svojom doplňujúcom stanovisku k odvolaniu (absencia popisu konkrétneho skutku vo výroku rozhodnutia), aj napriek tomu, že povinnosť skúmať túto vadu mal súd *ex offio*, predsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti č. KP 3/2015-5 doručenom ústavnému súdu 16. marca 2015 uviedla:

„Je nesporné a nepochybniteľné, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí tento by vyšpecifikovaný tak aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch zrušil rozhodnutia správnych orgánov o správnych deliktoch práve z dôvodu, že neobsahovali konkretizáciu údajov obsahujúci popis skutku v potrebnom rozsahu.

Rozdiely v súdnych rozhodnutiach však vychádzajú z podstaty potreby rozsahu označenia skutku, pričom sú vedené podstatnou požiadavkou na to, aby skutok a páchatel nemohli byť zameniteľný s iným skutkom a iným páchatelom. Vo veci nie je sporné ani spochybniteľné že kontrola, napriek k chybnému označeniu kontrolovaného subjektu, bola

vykonaná u žalobkyne ktorá, sa dopustila porušenia finančnej disciplíny. Pochybenie v označení žalovanej vyplývajúce z predchádzajúcich rozhodnutí bolo napadnutými rozhodnutiami odstránené...“

Ústavný súd sa prikláňa k názoru najvyššieho súdu, že v posudzovanej veci je skutok a delikvent v rozhodnutiach správnych orgánov dostatočne vyšpecifikovaný, nie je zameniteľný s iným skutkom či delikventom, a preto napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nepovažuje za nepreskúmateľný. Taktiež ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2015